

VERICA TRSTENJAK
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA

Az ismertetés napja: 2007. november 8.¹

I – Bevezetés

II – A jogi háttér

2. A rendelet 7. cikkének (1) bekezdése szerint:

„(1) A megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha

1. Az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának a T-439/04. sz., Eurohypo kontra OHIM ügyben 2006. május 3-án hozott ítélete² ellen benyújtott jelen fellebbezés egyrészt a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalnak (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) egy közösségi védjegy lajstromozása keretében a tények hivatalbóli vizsgálatával kapcsolatos kötelezettségének terjedelmére, másrészt a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet³ (a továbbiakban: rendelet) 7. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontja között fennálló átfedés tartalmára és következményeire vonatkozik.

[...]

b) nem alkalmas a megkülönböztetésre;

c) kizárólag olyan jelekből vagy adatokból áll, amelyeket a forgalomban az áru vagy a szolgáltatás fajtája, minősége, mennyisége, rendeltetése, értéke, földrajzi származása, előállítási vagy teljesítési ideje,

1 – Eredeti nyelv: francia.

2 – EBHT 2006., II-6161. o.

3 – HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.

illetve egyéb jellemzője feltüntetésére használhatnak; [...]"

3. A fent említett 7. cikk (2) bekezdése kimondja, hogy „[a]z (1) bekezdést akkor is alkalmazni kell, ha a kizáró ok csak a Közösség egy részében áll fenn”.

4. A rendelet 73. cikke előírja, hogy „[az OHIM] határozatait indokolni kell”.

5. A rendelet 74. cikkének (1) bekezdése kimondja, hogy „[az OHIM] az előtte folyó eljárásban a tényeket hivatalból vizsgálja; [...]”.

III – A fellebbezés előzményei

6. 2002. április 30-án a Deutsche Hypothekenbank Frankfurt-Hamburg AG, jelenleg az Eurohypo AG (a továbbiakban: a fellebbező) az „EUROHYPO” megjelölés közösségi védjegyként történő lajstromozását kérte a védjegyekkel ellátható termékek

és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapódás szerinti 36. osztályba tartozó következő szolgáltatásokkal kapcsolatban: „pénzügyi ügyletek; valutaügyletek; ingatlanügyletek, pénzügyi szolgáltatások, finanszírozás, pénzügyi elemzés, beruházások, biztosítás”.

7. 2002. augusztus 30-i határozatával az elbíráló a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontja, valamint 7. cikkének (2) bekezdése alapján elutasította a bejelentést.

8. 2002. szeptember 30-án a felperes fellebbezést nyújtott be az elbíráló határozatával szemben.

9. 2004. augusztus 6-i határozatával a negyedik fellebbezési tanács helyt adott a fellebbezésnek, ami a „pénzügyi elemzés, beruházások, biztosítás” szolgáltatásokra vonatkozó részt illeti. A fellebbezést azonban elutasította, ami a 36. osztályba tartozó többi szolgáltatást, nevezetesen a „pénzügyi ügyletek; valutaügyletek; ingatlanügyletek, pénzügyi szolgáltatások, finanszírozás” szolgáltatásokat illeti. Lényegében a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy az EUROHYPO szövmegjelölés ez utóbbi szolgáltatások tekintetében a rendelet 7. cikke (1) bekezdése

b) pontja értelmében leíró jellegű. A fellebbezési tanács hozzátette, hogy ez mindenképpen érvényes a német nyelvű országokra, és hogy a rendelet 7. cikkének (2) bekezdésének alkalmazásában ez elegendő az oltalom megtagadásának indokolására. Ezenfelül úgy vélte, hogy az „euro” és a „hypo” alkotóelem a fent említett öt szolgáltatás sajátosságainak közvetlen jelöléseként is értelmezhető, és hogy a két alkotóelem egyetlen szón belüli összekapcsolása nem teszi a védjegyet kevésbé leíró jellegűvé.

10. 2004. november 5-én a fellebbező hatályon kívül helyezés iránti keresetet nyújtott be az Elsőfokú Bírósághoz. Keresetének alátámasztásaként a fellebbező két jogalapra, egyrészt a 74. cikkének (1) bekezdése első mondatában előírt hivatalbóli vizsgálat elvének a megsértésére, másrészt a rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére hivatkozott.

11. Az Elsőfokú Bíróság T-439/04. sz. ügyben 2006. május 3-án hozott ítéletével (a továbbiakban: megtagadott ítélet) elutasította a keresetet.

12. Az első jogalap kapcsán az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy elegendő, ha a fellebbezési tanács a leíró jelleg kritériumát az ítélkezési gyakorlatnak megfelelően értelmezve alkalmazza, anélkül hogy indoklását bizonyítékokkal kellene alátámasztania (19. pont). Az Elsőfokú Bíróság szerint az a tény, hogy a fellebbezési tanács kellőképpen meggyőzőnek találta az „euro” és a „hypo”

alkotóelem, valamint az „eurohypo” kifejezés leíró jellegét ahhoz, hogy a lajstromozás megtagadása mellett döntsön, illetve hogy nem végzett további keresést, nem ellentétes a rendelet 74. cikke (1) bekezdésének első mondatával (20. pont).

13. A második jogalap kapcsán az Elsőfokú Bíróság először is hivatkozott arra az állandó ítélkezési gyakorlatra, amelyből következően az a szövmegjelölés, amelyik a rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontja értelmében áruk vagy szolgáltatások jellemzőit írja le, ebből adódóan szükségszerűen nem alkalmas a megkülönböztetésre ezen áruk és szolgáltatások vonatkozásában ugyanezen rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében (44. pontja). Ezek után az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a fellebbezési tanács helyesen mutatott rá arra, hogy a pénzügyek terén az érintett közönség az „euro” alkotóelemet az Európai Unióban forgalomban lévő pénznemként és az e pénzügyi övezet leíróként fogja fel (51. pont); továbbá hogy a fellebbezési tanács helyesen állapította meg, hogy a pénzügyi szolgáltatások terén a „hypo” alkotóelemet az átlagos fogyasztó a „Hypothek” (jelzálog) szó rövidítéseként fogja fel (52. pont); hogy az EUROHYPO szövmegjelölés két leíró jellegű alkotóelemből képzett egyszerű összetétel, amely nem kelt kellően eltávolodott benyomást az öt alkotó elemek egyszerű összetétele által keltett benyomástól ahhoz, hogy meghaladja az említett elemek összességét (55. pont); hogy a BABY-DRY ügyben hozott ítéletben (az Elsőfokú Bíróság T-163/98. sz., Procter & Gamble kontra OHIM [BABY

DRY] ügyben 1999. július 8-án hozott ítélete [EBHT 1999., II-2383. o.] kifejtett megoldás nem vehető át az EUROHYPO szömegjelölésre (56. pont).

A – *Az első jogalapról*

14. A fellebbezésben a fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság helyezze hatályon kívül az ítéletet, és nyilvánítsa semmisnek a negyedik fellebbezési tanács határozatát. Továbbá azt kéri, hogy az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.

15. Az OHIM azt kéri, hogy a Bíróság utasítsa el a fellebbezést, és kötelezze a fellebbezőt a költségek viselésére.

17. A fellebbező arra hivatkozik, hogy a rendelet 74. cikke (1) bekezdésének első mondata alapján alapos vizsgálatot kell végeznie annak bizonyossággal történő megállapíthatósága érdekében, hogy fennállnak-e lajstromozást kizáró okok. Szerinte sem az ítélet, sem az alperes korábbi határozatai nem támasztják alá tényekkel az EUROHYPO megjelölés egészének állítólagos leíró jellegét. Az alperes csak olyan kutatási eredményekre hivatkozott, amelyek az „euro” és a „hypo” elemek esetleges leíró jellegű használatára vonatkoztak, és egyszerűen – minden bizonyíték vagy forrás megjelölése nélkül – kijelentette, hogy a kifejezés egésze ugyanannyira leíró jellegű, mint annak elemei külön-külön. A fellebbező hozzáteszi, hogy bizonyos iratokból kitűnik, hogy az OHIM kutatást végzett abból a célból, hogy bizonyítsa az esetleges leíró használatot, és hogy az Elsőfokú Bíróság előtt „szándékosan mellőzte” kutatása eredményeit. Ezáltal az OHIM elferdítette a jogvita alapjául szolgáló tényeket. Az Elsőfokú Bíróságnak az „eurohypo” kifejezés egészének leíró jellege tehát hamis ténybeli alapon nyugszik, és következésképpen azt a Bíróságnak ki kell javítania.

IV – A Bíróság elé terjesztett észrevételek

16. Fellebbezésének alátámasztására a felperes a rendelet 74. cikke (1) bekezdésének első mondatára, illetve a rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapított két jogalpra hivatkozik.

18. Az OHIM elismeri, hogy a védjegybejelentési kérelmet elutasító határozatát indokolni köteles. Mindazonáltal ezt az indokolási kötelezettséget nem szabad összekeverni a bizonyítási kötelezettséggel. Az OHIM szerint saját meggyőződése alapján

ítheti meg, hogy egy tény valóban bizonyul-e, vagy sem. Az OHIM kifejti, hogy az Elsőfokú Bíróság ítélkezési gyakorlatából következik, hogy elemzésénél olyan tényekre is támaszkodhat, amelyek a tömegfogyasztási cikkek forgalmazása során szerzett általános gyakorlati tapasztalatokból következnek, és amelyek bárki által, különösen e termékek fogyasztói körében is ismeretesek lehetnek. Ilyen esetben ez konkretizálja az OHIM arra irányuló kötelezettségét, hogy a tényeket ismertesse, és nem azt, hogy bizonyítékot szolgáltatson, így az OHIM nem köteles példákkal szolgálni az ilyen gyakorlati tapasztalatra vonatkozóan.

19. Az OHIM hozzáteszi, hogy a megkülönböztető képesség vizsgálata a lajstromoztatni kívánt védjegy által jelölt termékek és szolgáltatások által egy átlagos fogyasztóban keltett vélelmezett benyomás elvi vizsgálata útján történik. Következésképpen biztos, hogy egy megjelölés elemeinek vagy a megjelölés egészének tényleges leíró jellegű használata a megkülönböztető képesség hiányának megállapításához szükséges bizonyíték lehet, de sohasem feltétele e megállapításnak. Ennél fogva, ha egy tényelem a jogi elemzés kapcsán nem releváns, nem lehet felróni a fellebbezési tanácsnak, hogy ezt nem említette meg.

B – A második jogonalpról

20. Először is a fellebbező szerint az Elsőfokú Bíróság kizárólag az „euro” és a „hypo”

alkotóelemek leíró jellegét elemezte, külön-külön, és nem végezte el ezen túlmenően a védjegy által keltett összbenyomás vizsgálatát. A felperes összehasonlítja a jelen ügyet az Elsőfokú Bíróságnak a – Bíróság által a C-329/02. P. sz., SAT.1 kontra OHIM ügyben 2004. szeptember 16-án hozott ítélettel⁴ hatályon kívül helyezett – T-323/00. sz., SAT.1 kontra OHIM (SAT.2) ügyben 2002. július 2-án hozott ítéletével⁵ kapcsolatos üggyel. A fellebbező kifejti, hogy mindkét ügyben az Elsőfokú Bíróság csak másodlagosan vizsgálta a szókapcsolat egésze által keltett benyomást, kizárva minden további körülmény – mint például egy fantáziaelem jelenléte – relevanciáját, amelyeket ezen elemzés során figyelembe kellett volna vennie. Ezek az indokok döntőek voltak abban, hogy a Bíróság hatályon kívül helyezte a T-323/00. sz. ügyben hozott ítéletet, és ez a jelen ügyben is ehhez vezethetne.

21. A fellebbező szintén párhuzamot von a C-383/99. P. sz. BABY-DRY-ügyben 2001. szeptember 20-án hozott ítélettel.⁶ Ebben az ítéletben a Bíróság nem a „BABY-DRY” szavak egymásutániságának (DRY-BABY helyett) szokatlan jellegére, hanem arra a tényre épített, hogy ezeknek a kifejezéseknek az összeolvadása adja a gyermekpelenkák szokatlan elnevezését. Hasonló a helyzet az EUROHYPO-val is az elutasított pénzügyi szolgáltatások kapcsán. Mindkét esetben a két védjegy önálló elemei érthetőek a közönség számára. Továbbá a

4 – EBHT 2004., I-8317. o.

5 – EBHT 2002., II-2839. o.

6 – EBHT 2001., I-6251. o.

BABY-DRY elnevezésben az önálló elemeket még tisztában hangsúlyozza a kötőjel, mint az EUROHYPO-ban. Ez utóbbi esetén a két elem – igen egyedi szóösszetételt eredményező – grafikai összeolvadását hangsúlyozza.

22. Az OHIM kifejti, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 54. és azt követő pontjaiban értékelte a védjegy által keltett összbenyomást, és – a fellebbezési tanácshoz hasonlóan – úgy ítélte meg, hogy a két leíró jellegű alkotóelemből képzett összetétel nem kelt olyan benyomást, amely meghaladja az említett elemek összességét. Az, hogy a védjegy egészével kapcsolatos mérlegelés eredménye tartalmilag megalapozott-e, olyan kérdés, amelyet a fellebbezést elbíráló bírói testület nem vizsgálhat.

23. Az OHIM azt is előrebocsátja, hogy az Elsőfokú Bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a szóösszetétel szerkezete nem szokatlan, és így az nem hasonlítható össze a „BABY-DRY” megjelöléssel.

24. Másodszor a fellebbező úgy ítéli meg, hogy az Elsőfokú Bíróság olyan feltétel alkalmazására épít, amely szerint egy leíró elemek összetételéből képzett védjegy csak akkor tekinthető lajstromozhatónak, ha az összetett szó a mindennapi nyelvhasználatban bevetté

vált, és saját jelentésre tett szert. Márpedig ez a feltétel a rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának keretében a rendelkezésre állás esetleges követelménye kapcsán releváns lehet, de nem alkalmazható ugyanezen cikk b) pontjának értelmezése kapcsán a megkülönböztető képesség megállapítása végett, azaz hogy a megjelölés alkalmas-e arra, hogy a fogyasztók a kereskedelmi származásra való utalásként érzékeljék. Ennek a kizárólag a rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjára vonatkozó feltételnek az elutasító határozat megindokolására való alkalmazásával az Elsőfokú Bíróság helytelenül értelmezte a rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontját.

25. A fellebbező hozzáteszi, hogy az Elsőfokú Bíróság tévedett e feltétel alkalmazásával kapcsolatban, amikor az ítélet 55. pontjában azt állította, hogy a fellebbező nem bizonyította, hogy ez az összetett szó saját jelentésre tett volna szert, és emiatt nem állapította meg a szükséges megkülönböztető képességet. A fellebbező szerint az EUROHYPO szómegjelölés megfelel a saját jelentéssel kapcsolatos feltételnek. Feltételezve, hogy az önálló elemek, az „euro” és a „hypo” valóban az európai pénznemet és a jelzalogot leíró jelentésűek, az „eurohypo” kifejezés még inkább érthetővé válik a német közönség számára, mint az „Europäische Hypothekenbank” (európai jelzalogbank) rövidítése – egészen egyszerűen a fellebbezőnek mint a szolgáltatást nyújtó vállalkozásnak a megjelölése –, tehát olyan jelentéssel, amely meghaladja az „euro” pénz

és a „Hypothek” (jelzálog) fogalom összességét. Ezt bizonyítja egyébként sok más banknak a gyakorlata is, amelyek cégneve magában foglalja a „hypo” elemet, valamint a fellebbező alapításának története is, hiszen összeolvadással jött létre az „Eurohypo AG Europäische Hypothekenbank der Deutschen Bank” részvételével, és így lett a „Deutsche Hypothekenbank Frankfurt-Hamburg AG”.

26. A felperes végezetül kifejti, hogy míg a rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának rendelkezése mögött meghúzódó közérdek arra utal, hogy igazolatlan módon a megjelölés rendelkezésre állását szükségtelenül ne korlátozzák más, a lajstromozás iránti kérelem által érintettekhez hasonló termékeket vagy szolgáltatásokat értékesítő szereplők számára, a rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontja mögött húzódó közérdek egyértelműen annak szükségességén alapul, hogy a megjelölést mindenki szabadon használhassa. Így ha megvizsgáljuk a b) pont vizsgálatá keretében a c) pontban kifejtett elutasítási indokot, anélkül hogy különbséget tennénk a különböző közérdekek között, az Elsőfokú Bíróság rosszul értelmezte a 7. cikk (1) bekezdésének b) pontját. A fellebbező ezzel kapcsolatban a SAT.1 kontra OHIM ügyben hozott ítélet⁷ 36. pontjára hivatkozik.

27. Az OHIM szerint a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontjában

meghatározott szabályok hatálya között átfedések vannak. Így a leíró megjelölésre mindkét rendelkezést alkalmazni kell. Ennélfogva magától értetődő, hogy az ítélezési gyakorlatban a rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontja kapcsán valamely összetett szó leíró jellegének megállapítása vonatkozásában kifejtett szabályokat egy leíró kifejezésnek a rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontja keretében történő vizsgálatára is alkalmazni kell, amennyiben a két szabály vizsgálati feltétele az érintett közönségben keltett benyomás. A fellebbező elmulasztotta bizonyítani, hogy a két rendelkezés mögött meghúzódó közérdek miért vezetne az adott szabálytól függően a leíró kifejezés eltérő értelmezéséhez. Az OHIM úgy véli, hogy az, hogy a fogyasztó egy kifejezést leíró jellegűnek talál-e, egyáltalán nem függ az alkalmazandó szabály által védeni kívánt céltől. A fellebbező egyébként, úgy tűnik, osztja ezt a nézőpontot, mivel szeretné átültetni a jelen ügyre a BABY-DRY ügyben, a rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának keretében hozott ítélet ítélezési gyakorlatát.

V – Értékelés

A – Az első jogalapról

28. A fellebbezőnek, aki azt állítja, hogy a fellebbezési tanács megalégedett azzal,

⁷ – Hivatkozás fent.

hogy bizonyítás nélkül kijelentse, hogy az „eurohypo” kifejezés egészében szemlélve ugyanannyira leíró jellegű, mint az „euro” és a „hypo” kifejezések összessége, az OHIM azt válaszolja, hogy bizonyítási kötelezettség nem terheli, csupán indokolási kötelezettsége van.

gyakorlati tapasztalatokból következnek, és amelyek bárki által, különösen e termékek fogyasztói körében is ismeretesek lehetnek.¹⁰

29. A rendelet 74. cikkének (1) bekezdése értelmében az OHIM elbírálóinak, és fellebbezésnél az OHIM fellebbezési tanácsainak hivatalból vizsgálnia kell a tényeket annak megállapításánál, hogy a lajstromoztatni kívánt védjegyre vonatkoznak-e a rendelet 7. cikkében foglalt kizáró okok.⁸ Mindazonáltal meg kell állapítani, hogy a rendelkezés nem pontosítja, hogy az OHIM-nak hogyan kell elvégeznie ezt a vizsgálatot. Az Elsőfokú Bíróság ítélkezési gyakorlatából az következik – ahogyan azt a jelen fellebbezéssel megtámadott ítélet 19. pontjában kiemeli –, hogy a fellebbezési tanácsnak nem kell az indokolást bizonyítékokkal alátámasztania.⁹ Szintén az Elsőfokú Bíróság ítélkezési gyakorlatából következik, hogy az OHIM illetékes szervei alapíthatják határozatukat olyan tényekre is, amelyek a tömegfogyasztási cikkek forgalmazása során szerzett általános

30. A jelen ügyben – ahogyan azt a megtámadott ítélet 20. pontjában kiemeli – a fellebbezési tanács nem csupán az „euro” és a „hypo” alkotóelem jelentését elemezte, hanem az „eurohypo” szóösszetétel esetleges jelentéseit is. Így a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 14. pontjában kifejti, hogy ez a kifejezés a német fogyasztó szemszögéből valódi biztosítékokkal garantált pénzügyi szolgáltatásokat és finanszírozást jelent, például az ingatlanügyletek kapcsán, de más területeken is, ahol valós biztosítékokra van szükség.¹¹ A 16. pontban a fellebbezési tanács elmagyarázza, hogy a Procter & Gamble kontra OHIM ügyben hozott ítéletben¹² adott megoldást nem lehet a jelen ügyre alkalmazni, ez az ítélet alapvető fontosságúnak ítélte a szavak szokatlan

8 – A C-25/05. P. sz., Storck kontra OHIM ügyben 2006. június 22-én hozott ítélet (EBHT 2006., I-5719. o.) 50. pontja és a C-273/05. P. sz., OHIM kontra Celtech ügyben 2007. április 19-én hozott ítélet (EBHT 2007., I-2883. o.) 38. pontja.

9 – Az Elsőfokú Bíróság T-289/02. sz., Telepharmacy Solutions kontra OHIM (TELEPHARMACY SOLUTIONS) ügyben 2004. július 8-án hozott ítéletének (EBHT 2004., II-2851. o.) 54. pontja és az Elsőfokú Bíróság T-19/04. sz., Metso Paper Automation kontra OHIM (PAPÉRLAB) ügyben 2005. június 22-én hozott ítéletének (EBHT 2005., II-2383. o.) 34. pontja.

10 – Az Elsőfokú Bíróság T-185/02. sz., Ruiz-Picasso és társai kontra OHIM – Daimler Chrysler (PICARO) ügyben 2004. június 22-én hozott ítéletének (EBHT 2004., II-1739. o.) 29. pontja.

11 – „Die Kombination beider Wortelemente der Markenmeldung zu einem Wort macht die Gesamtmarke nicht weniger beschreibend. Auch wenn der Beschwerdeführerin zuzugeben ist, dass nicht die Hypothek, sondern das dinglich gesicherte Darlehen – und auch das nur ggf. – in Euro ausgezahlt wird, folgt daraus nicht, dass 'Eurohypo' für den deutschsprachigen Durchschnittsverbraucher etwas anderes beschrieb als dinglich besicherte Geldgeschäfte und Finanzierungen insbesondere im Immobilienwesen, aber auch in anderen Bereichen, wo es dinglicher Besicherungen für jede Art von Finanzdienstleistungen bedarf. Dabei ist unerheblich, dass der Begriff 'EUROHYPO' in Wörterbüchern so nicht nachweisbar ist (vgl. Entscheidung des Gerichts Erster Instanz vom 26. Oktober 2000, Rs. T-345/99, TRUSTEDLINK, Slg. 2000 II-3525, Rdnr. 37), denn dem angesprochenen Durchschnittsverbraucher erschließt sich die Bedeutung der Bezeichnung unzweideutig auch so.”

12 – A fent hivatkozott ítélet.

sorrendjét ahhoz, hogy megállapítsa, hogy a „BABY-DRY” (a „dry baby” helyett) nem leíró jellegű a gyermekpelenkák kapcsán; márpedig ilyen szokatlan szórend¹³ nincs a jelen ügyben.¹⁴

31. A fellebbező által hivatkozott első jogalapot tehát el kell utasítani.¹⁵

B – A második jogalapról

32. A fellebbező először is azt rója fel az Elsőfokú Bíróságnak, hogy arra a feltételezésre

épített, hogy az érintett alkotóelemek, ha önállóan tekintve nincs is megkülönböztető képességük, akkor sem lesznek megkülönböztetésre alkalmasak, ha összetételt alkotnak, ahelyett hogy értékelését ezen összetétel egésze által az átlagos fogyasztóban keltett benyomására építette volna.

33. Először is emlékeztetni kell arra, hogy kizárólag az Elsőfokú Bíróság rendelkezik hatáskörrel egyrészt a tényállás megállapítására, kivéve ha megállapításainak anyagi pontatlansága a hozzá benyújtott eljárás iratokból ered, másrészt a tények értékelésére. A tények értékelése tehát – az elé terjesztett bizonyítékok elferdítésének esetét kivéve – nem minősül jogkérdésnek, amelyet – mint ilyet – valamely fellebbezés keretében a Bíróságnak kell megvizsgálnia.¹⁶

13 – Ekey, L., és Klippel, D., Heidelberger Kommentar zum Markenrecht, C. F. Müller Verlag, Heidelberg, 2003., 879. o.; a szerzők szerint elvben a szavak összetétele nem jár azzal, hogy az egész több lenne az alkotóelemeknél. Nem ez a helyzet, ha azok a szavak, amelyeket nem a megszokott összetételben használunk, olyan módon kerülnek összekapcsolásra, hogy egy szerkezetben szokatlan összetett szót alkotnak, amely könnyen megjegyezhető. Kisebbségi stilisztikai eltérések – mint például az egyébként elválasztott szavak összekötése – semmit sem változtatnak a megkülönböztető képesség hiányán, hacsak nem keltenek egészen új összbenyomást.

14 – „Was schließlich das ‘BABY-DRY’ – Urteil des EuGH angeht, ist anzumerken, dass jene Entscheidung entscheidend auf die unübliche Wortfolge abgestellt hat, als sie ‘BABYDRY’ (statt dry baby) für nicht beschreibend im Hinblick auf Baby-Windeln erklärte. Eine solche unübliche Wortstellung ist hier aber nicht gegeben.”

15 – A fent hivatkozott OHIM kontra Celltech ügyben hozott ítéletében a Bíróság helyben hagyta az Elsőfokú Bíróság ítéletét, miután megállapította, hogy a fellebbezési tanácsnak bizonyítania kellett volna – például a tudományos szakirodalomra hivatkozva – azon megállapításainak helyességét, amelyekre alapozva a CELLTECH védjegy leíró jellegét megállapította, márpedig a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy „az érintett fogyasztó [szakértő vagy átlagos fogyasztó] a CELLTECH szó szerkezetet azonnal és kétség nélkül olyan kifejezésként érzékeli, mint amely a sejttechnológia területén végzett tevékenységeket, továbbá olyan árukat, készülékeket és anyagokat jelöl, mint amelyek tevékenységek során használnak, vagy amelyek tevékenységekből származnak”. A jelen ügyben azonban nem lehet egyértelműen felhozható „tudományos bizonyítékról” beszélni; az „eurohyppo” kifejezés megítélésére szükségképpen szubjektív mérlegelést feltételez.

34. Emlékeztetni kell arra is, hogy a szavak összetételéből álló védjegyet illetően az esetleges megkülönböztető képesség vizsgálatának részekre bontva, minden egyes kifejezésnek vagy elemnek a külön-külön történő figyelembevételével kell történnie, de annak minden esetben az elemei által alkotott összesség vizsgálatától kell függenie. Ugyanis kizárólag az a körülmény, hogy a külön-külön

16 – Lásd különösen a C-449/99. P. sz., BEI kontra Hautem ügyben 2001. október 2-án hozott ítélet (EBHT 2001., I-6733. o.) 44. pontját; a C-104/00. P. sz., DKV kontra OHIM ügyben 2002. szeptember 19-én hozott ítélet (EBHT 2002., I-7561. o.) 22. pontját; a C-173/04. P. sz., Deutsche SiSi-Werke kontra OHIM ügyben 2006. január 12-én hozott ítélet (EBHT 2006., I-551. o.) 35. pontját; a C-240/03. P. sz., Comunità montana della Valnerina kontra Bizottság ügyben 2006. január 19-én hozott ítélet (EBHT 2006., I-731. o.) 63. pontját; a C-206/04. P. sz., Mühlens kontra OHIM ügyben 2006. március 23-án hozott ítélet (EBHT 2006., I-2717. o.) 41. pontját; a fent hivatkozott Storck kontra OHIM ügyben hozott ítélet 40. pontját; a C-412/05. sz., Alcon kontra OHIM ügyben 2007. április 26-án hozott ítéletet (EBHT 2007., I-3569. o.) és a C-334/05. P. sz., OHIM kontra Shaker ügyben 2007. június 12-én hozott ítéletet (EBHT 2007., I-4529. o.).

tekintetbe vett elemek megkülönböztetésre alkalmatlanok, nem zárja ki azt, hogy az általuk alkotott szókapcsolat megkülönböztető képességgel rendelkezék.¹⁷

35. A megtámadott ítélet 51. pontjában először is az Elsőfokú Bíróság kifejtette, hogy a fellebbezési tanács helyesen mutatott rá arra, hogy a pénzügyek terén az érintett közönség az „euro” alkotóelemet az Európai Unióban forgalomban lévő pénznemként és az e pénzügyi övezetet leíróként fogja fel, vagy ahogy a fellebbező állítja, az „Európa” szó rövidítéseként. Ez az alkotóelem ezért – az Elsőfokú Bíróság szerint – legalább az egyik lehetséges jelentése szerint a szóban forgó pénzügyi szolgáltatások jellemzőjét írja le. Az Elsőfokú Bíróság ezután a megtámadott ítélet 52. pontjában kifejtette, hogy a fellebbezési tanács helyesen állapította meg, hogy a pénzügyi szolgáltatások terén a „hypo” alkotóelemet az átlagos fogyasztó „Hypothek” (jelzalog) szó rövidítéseként fogja fel.

36. Az Elsőfokú Bíróság ezután az 54. pontban emlékeztet arra, hogy az ítélezési gyakorlat szerint az olyan összetett szóból álló védjegy, amely alkotóelemeinek mindegyike leíró jellegű a védjegybejelentésben foglalt áruk és szolgáltatások jellemzőire nézve, maga is leíró jellegű ezen áruk vagy szolgáltatások jellemzői tekintetében, kivéve ha a szó és az azt alkotó elemek egyszerű összessége között érzékelhető

eltérés áll fenn; ez vagy úgy lehetséges, hogy az említett áruk vagy szolgáltatások vonatkozásában a szokatlan jellegnek köszönhetően a keletkezett szó kellően eltávolodott benyomást kelt az őt alkotó elemek által hordozott jelentések egyszerű összekapcsolása által keltett benyomástól, azáltal hogy különválnak az említett elemek összesítésétől, vagy pedig úgy lehetséges, hogy a szó a mindennapi nyelvhasználatban bevetté válik, és olyan jelentésre tesz szert, amely csak rá jellemző, így onnantól kezdve függetlenné válik az őt alkotó elemektől.

37. Az Elsőfokú Bíróság arra a következtetésre jutott az 55. pontban, hogy egyrészt az EUROHYPO szómegjelölés két leíró jellegű alkotóelemből képzett egyszerű összetétel, amely nem kelt kellően eltávolodott benyomást az őt alkotó elemek egyszerű összetétele által keltett benyomástól ahhoz, hogy meghaladja az említett elemek összességét, és hogy másrészt a fellebbező nem bizonyította, hogy ez az összetett szó a mindennapi nyelvhasználatban bevetté vált volna, illetve hogy saját jelentésre tett volna szert, épp ellenkezőleg: azt állítja, hogy az EUROHYPO szómegjelölést a német nyelvben nem használják a pénzügyi szolgáltatások leírására.

38. A fellebbező a jelen ügyet a Sat.1 kontra OHIM ügyben és a Procter & Gamble kontra OHIM ügyben hozott ítéletekhez kapcsolódó ügyekhez hasonlítja. Az első ítéletben a Bíróság azért helyezte hatályon kívül az

17 – A fent hivatkozott C-392/02. P. sz., SAT.1 kontra OHIM ügyben hozott ítélet 28. pontja.

Elsőfokú Bíróság ítéletét, mert az Elsőfokú Bíróság nem vett figyelembe egy fantáziaelemet a SAT.2 szókapcsolat egésze által keltett benyomás kapcsán.¹⁸ Márpedig a jelen ügyben – ellentétben azzal, amit a fellebbező állít – nem létezik olyan fantáziaelem, amely eredetiségénél fogva akármilyen megkülönböztető képességgel ruházná fel az EUROHYPO szómegjelölést. A Procter & Gamble kontra OHIM ügyben hozott ítéletre a fellebbező által történő hivatkozás kapcsán elegendő azt kiemelni – ahogyan azt az OHIM hangsúlyozta –, hogy a megtámadott ítélet 56. pontjában kimondta, hogy a BABY-DRY szó szerkezet kitalált szó, amely szerkezetének köszönhetően szokatlan,¹⁹ ez viszont az EUROHYPO szómegjelölésről nem mondható el. A Procter & Gamble kontra OHIM ügyben hozott ítélet szerint az alkalmazott szóhasználat vonatkozásában lajstromoztatni kívánt szóösszetétel megfogalmazásában minden olyan, az érintett fogyasztói csoport körében használt nyelvi eltérés, amely alkalmas arra, hogy a terméket a szolgáltatást vagy azok jellegzetességeit jelölje, olyan képességű, hogy ennek a szóösszetételnek megkülönböztető képességet adhat, amely lehetővé teszi, hogy védjegyként lajstromozásra kerüljön.²⁰ Márpedig a jelen ügyben csak megállapítani lehet, hogy nincs érzékelhető eltérés az összetett megjelölés és a leíró jellegű alkotóelemek alkotta jelölések összessége között.²¹

39. Egyébként érdekes megállapítani, hogy 2007. június 14-én hozott ítéletében az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy az

18 – A fent hivatkozott C-329/02. P. sz., SAT.1 kontra OHIM ügyben hozott ítélet 35. pontja.

19 – A Procter & Gamble kontra OHIM ügyben hozott ítélet 43. pontja.

20 – Uo., 40. pont.

21 – A „megfelelő eltérés” fogalmával kapcsolatban lásd Ruiz-Jarabo Coloner főtanácsnoknak a C-363/99. sz. Kominklijke KPN Nederland ügyben 2004. február 12-én hozott ítélettel (EBHT 2004., I-1619. o.) kapcsolatban 2002. január 31-én ismertetett indítványának 69. és azt követő pontjait.

EUROPIG megjelölés nem lajstromozható például a hústermékek vonatkozásában, mivel ez a megjelölés nem kelt „a célközönség szemszögéből nézve olyan kellően eltávolodott benyomást az azt alkotó szóelemek egyszerű összetételétől, hogy az módosítaná annak jelentését vagy értelmét”.²²

40. Tehát nem kell figyelembe venni a fellebbező azon érvét, amely szerint az Elsőfokú Bíróság nem mérlegelte az „EUROHYPO” szómegjelölés egésze által keltett benyomást.

41. A fellebbező ezután azt rója fel az Elsőfokú Bíróságnak, hogy az rosszul értelmezte a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontját, amikor olyan kritériumot használ, amely szerint a leíró jellegű alkotóelemekből álló védjegy akkor tekinthető lajstromozhatónak, ha az összetett szó a mindennapi nyelvhasználatban bevetté vált, illetve saját jelentésre tett szert. A fellebbező szerint ez a kritérium kizárólag a 7. cikk (1) bekezdése c) pontjának keretében releváns.

42. A megtámadott ítélet ténylegesen helyben hagyta a fellebbezési tanács döntését, amely többek között úgy vélte, hogy az

22 – A T-207/06. sz., Europig kontra OHIM ügyben hozott ítélet (EBHT 2007., II-1961. o.) 35. pontját.

EUROHYPO szövegjelölés leíró jellegű a „pénzügyi ügyletek; valutaügyletek; ingatlanügyletek, pénzügyi szolgáltatások, finanszírozás” vonatkozásában a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjára utalva.

43. Ezzel szemben a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja kifejezetten az olyan védjegyekre utal, amelyek „nem alkalmasak a megkülönböztetésre”. A rendelet következő pontja – azaz a 7. cikk (1) bekezdésének c) pontja – az, amelyik példákat ad azokra a megjelölésekre és jelölésekre, amelyeket leíró jellegük miatt nem lehet védjegyként használni.

44. A Bíróság már számtalanszor kiemelte – ahogyan erre egyébként a megtámadott ítélet is utal 42. pontjában –, hogy a rendelet 7. cikke (1) bekezdésében felsorolt lajstromozást kizáró okok egymástól függetlenek, és önálló vizsgálatot igényelnek. A Bíróság szerint a fenti kizáró okokat a mögöttük meghúzódó közérdek tükrében kell értelmezni. A figyelembe vett közérdeknek a szóban forgó kizáró ok szerint eltérő megítéléseket jeleníthet meg, sőt kell megjelenítenie.²³ Márpedig a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja azon a közérdeken alapul,²⁴ amely megköveteli,

hogy bárki szabadon használhassa azokat a megjelöléseket vagy jelöléseket, amelyek a lajstromozatni kívánt áruk és szolgáltatások jellegzetességeit írják le.²⁵ A rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja mögött húzódó közérdek fogalma nyilvánvalóan egybemosódik a védjegy alapvető rendelkezésével, amely biztosítja a fogyasztó vagy a végső felhasználó számára, hogy a védjeggyel jelölt árukat és szolgáltatásokat kereskedelmi eredetük alapján beazonosítsa, és összetévesztés nélkül megkülönböztethesse ezt az árut vagy szolgáltatást más vállalkozások áruitól vagy szolgáltatásaitól.²⁶

45. Mindazonáltal a Bíróság²⁷, miközben egyértelmű az átfedés a rendelet 7. cikke (1) bekezdése b)–d) pontjában kifejtett okok alkalmazási köre között,²⁸ először úgy ítélte meg, hogy az olyan szóvédjegy, amely az érin-

23 – Lásd különösen a Bíróság C-456/01. P. és C-457/01. P. sz., Henkel kontra OHIM ügyben 2004. április 29-én hozott ítéletének (EBHT 2004., I-5089. o.) 45. és 46. pontját, a fent hivatkozott SAT.1 kontra OHIM ügyben hozott ítélet 25. pontját, és a Bíróság C-37/03. sz., BioID kontra OHIM ügyben 2005. szeptember 15-én hozott ítéletének (EBHT 2005., I-7975. o.) 59. pontját.

24 – Ekey, F. L., és Klippel, D., fent hivatkozott műve, 893. o.; a szerzők kifejtik, a 7. cikk (1) bekezdése c) pontja *ratio legis* a „Freihaltungsbedürfnis” (annak szükségessége, hogy a fogalmat ne sajátítsák ki).

25 – A C-191/01. P. sz., OHIM kontra Wrigley ügyben 2003. október 23-án hozott ítélet (EBHT 2003., I-12447. o.) 31. pontja. Ezt először a védjegyekről szóló irányelv (a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 89/104/EGK 1988. december 21-i első tanácsi irányelv; HL 1989. L 40., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet 1. kötet 92. o.) 3. cikke (1) bekezdésének c) pontja kapcsán fogalmazták meg, amely a nemzeti és a nem közösségi védjegyekre vonatkozik, de amelynek megszővegezése azonos a közösségi védjegyről szóló rendelet 7. cikk (1) bekezdésének c) pontjával; a C-108/97. és C-109/97. sz. Wind-surfing Chiemees ügyben 1999. május 4-én hozott ítélet (EBHT 1999., I-2779. o.) 25. pontja, valamint a C-53/01. és C-55/01. sz., Linde és társai ügyben 2003. április 8-án hozott ítélet (EBHT 2003., I-3161. o.) 73. pontja.

26 – A fent hivatkozott SAT.1 kontra OHIM ügyben hozott ítélet 23. és 27. pontja, valamint a fent hivatkozott BioID kontra OHIM ügyben hozott ítélet 60. pontja. Lásd különösen Monteiro, J., „La marque verbale: examen des décisions majeures concernant l’appréciation des motifs absolus”, *Propriété industrielle*, mars 2006.

27 – A fent hivatkozott Koninklijke KPN Nederland ügyben hozott ítélet 67. és 85. pontja, és a C-265/00. sz. Campina Melkunie ügyben 2004. február 12-én hozott ítélet (EBHT 2004., I-1699. o.) 8. és 18. pontja.

28 – Ezzel a kérdéssel kapcsolatban lásd különösen Simon, I., „What’s Cooking at the CFI? More Guidance on Descriptive and Non-Distinctive Trade Marks”, *European Intellectual Property Review*, 2003., 322. o.; Handler, M., „The Distinctive Problem of European Trade Mark Law”, *European Intellectual Property Review*, 2005., 306. o., és Tritton, G., *Intellectual Property in Europe*, Sweet & Maxwell, 2002., 220. o.

tett termékek és szolgáltatások jellegzetességeit írja le a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében, ebből a tényből fakadóan szükségképpen nem alkalmas a megkülönböztetésre ugyanezen termékek és szolgáltatások viszonylatában ugyanezen rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében.²⁹

46. Ezt a felfogást a szakirodalom egy része határozottan támadja,³⁰ úgy ítéli meg, hogy a különböző kizáró okokat egyenrangú és önálló okoknak kellene tekinteni, nem pedig egymással összefüggő indokoknak, még akkor is, ha a szerzők egyetértenek abban, hogy a tisztán leíró jellegű megjelölések főszabály szerint nem alkalmasak a megkülönböztetésre.³¹

29 – A fent hivatkozott Campina Melkunie ügyben hozott ítélet 19. pontja és a fent hivatkozott Koninklijke KPN Nederland ügyben hozott ítélet 86. pontja.

30 – Rohnke, C., „Die Rechtsprechung des EuGH im Markenrecht – Schwerpunkte, Tendenzen, Systematik”, MarkenR, 2006., 480. o.; Eisenführ, G., és Schennen, D., Kommentar zur Gemeinschaftsmarkenverordnung, Heymanns, 2003., 85., 86. és 123. o. (A szerzők kifejtik, hogy minden kizáró okot önállóan kell értékelni. A megkülönböztető képesség hiánya hoz. az átfogó fogalom, amelyre a c) és d) pont csupán példát hoz. Az biztos, hogy a c) és d) pontba tartozó eseteknél gyakran a megkülönböztető képesség is hiányzik, de ez nem feltétlenül van így, ahogyan a megkülönböztető képesség sem csupán a c) és d) pont alá tartozó megjelölések esetén hiányozhat.), valamint Ekey, F. L. és Klippel, D. i. m., 874. o. (E szerzők szerint a 7. cikk (1) bekezdésének különböző kizáró okai egymással párhuzamosak, és egyenrangúak. Nincs sem alá-, sem mellérendeltségi viszony közöttük. Átfedés köztük; inkább olyan egymástól független kizáró okokról van szó, amelyek közül elegendő a kérelem elutasításához, ha egy teljesül.)

31 – Eisenführ, G. és Schennen, D., i. m., 91. o., valamint Ekey, F. L. és Klippel, D., i. m., 878. o.

47. Egyébként érdekes kiemelni³², hogy a Tanács rendelettervezete³³ a leíró jellegű megjelöléseket a megkülönböztető képesség nélküli megjelölések példáiként említi.³⁴ Mindazonáltal hangsúlyozni kell azt a tényt, hogy ez végül nem került így elfogadásra a rendeletben. Márpedig a 7. cikk (1) bekezdését mint tiltó jogszabályt szűken kell értelmezni.³⁵ Jelenlegi változatában a 7. cikk (1) bekezdésének c) pontjában említett leíró jelleg a lajstromozás feltétlen kizáró okaként jelenik meg, amely vagylagos a 7. cikk (1) bekezdésének b) pontjában előírt megkülönböztető képesség hiányán alapuló indokkal.³⁶ Tehát ezt, nem pedig a tervezetben megfogalmazott változatot kell alkalmazni. Ha úgy tekintünk a leíró jellegre, hogy az csupán a megkülönböztető képesség hiányának egyik esete, akkor az a szövegezés módosítása hasznosságának tagadásához vezetne. Ráadásul – ahogyan arra az ítélkezési gyakorlat is számtalanszor emlékeztet-

32 – Ekey, F. L. és Klippel, D., i. m., 875. o., hangsúlyozza, hogy a rendelet végül elfogadta, hogy minden feltétlen kizáró ok egyenrangú. A rendelet így egyértelműen elutasította azt a még mindig nagyon elterjedt véleményt, amely szerint az egyetlen kizáró ok a megkülönböztető képesség hiánya, és a többi ok csupán ennek alkalmazása.

33 – „6. cikk. [feltétlen kizáró ok]
1. Nem részesülhetnek védjegyoltalomban [...] azok a védjegyek, amelyek nem rendelkeznek megkülönböztető képességgel, így különösen:
a) amelyek kizárólag olyan jelekből vagy adatokból állnak, amelyeket a forgalomban az áru vagy a szolgáltatás fajtája, minősége, mennyisége, rendeltetése, értéke, földrajzi származása, a termék előállítás vagy a szolgáltatás nyújtásának ideje vagy egyéb jellemzője feltüntetésére használhatnak” (HL 1980. C 351., 5. o.).

34 – Ströbele, P., („Keine Ruhe auf fremden Matratzen. Zur markenrechtlichen Schutzfähigkeit fremdsprachiger beschreibender Angaben”, MarkenR, 2006., 434. o.) elmagyarázza, hogy többek között a német küldöttség javaslatára a szövegtervezet, amely előírta, hogy kizáró ok a megkülönböztető képesség hiánya, és hogy a leíró jelleg csak egy példa, oly módon változott, hogy különbséget tettek a megkülönböztető képesség nélküli és a leíró jellegű védjegyek között.

35 – Eisenführ, G. és Schennen, D., i. m., 86. o.

36 – A rendszertani értelmezés szempontjából a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének úgy külső, mint belső rendszeréből az következik, hogy két különböző feltétléről van szó. A külső rendszer – azaz a szöveg szerkezete – világosan mutatja, hogy a b) és c) pont két különálló pontot alkot. A belső rendszer – azaz a szöveg tartalmának szerkezete – szerint e két pont célja eltér (a belső és külső rendszerek fogalmival kapcsolatban lásd Heck, P., „Das Problem der Rechtsgewinnung, Gesetzeslegung und Interessenjurisprudenz”, Begriffsbildung und Interessenjurisprudenz, Verlag Gehlen, Berlin, Zürich, 1968., 188. és 189. o.).

tett³⁷ – a rendelet 7. cikke (1) bekezdésében felsorolt lajstromozást kizáró okok egymástól függetlenek, és önálló vizsgálatot igényelnek. Következésképpen nem elegendhetünk meg – a megtámadott ítélethez hasonlóan – azzal a feltételezéssel, hogy egy leíró jellegű alkotóelem szükségképpen megkülönböztető képesség nélküli is, azért, hogy átlépünk e jellemzők vagylagos felsorolása felett, ahogyan az a rendelet szerkesztéséből is következik.³⁸

48. Így a Bíróság a SAT.1 kontra OHIM ügyben hozott ítéletével 2004 szeptemberében³⁹ hatályon kívül helyezte az Elsőfokú Bíróság ítéletét azzal az indokkal, hogy az olyan feltétel alkalmazásán alapult, amelynek értelmében nem részesíthető oltalomban az olyan védjegy, amelyet az adott áruk vagy szolgáltatások megjelenítésére általánosan alkalmaznak a kereskedelemben. Márpedig a Bíróság szerint „ez a kritérium a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja szempontjából releváns, és nem ugyanezen rendelkezés b) pontjának értelmezése szempontjából”. Ahogyan azt Léger főtanácsnok

indítványában⁴⁰ javasolta⁴¹, a Bíróság BioID kontra OHIM ügyben hozott ítéletével 2005 szeptemberében ugyanígy és ugyanezen okból helyezte hatályon kívül az Elsőfokú Bíróság érintett ítéletét.⁴² Hasonlóan járt el a Bíróság a Deutsche SISI-Werke kontra OHIM ügyben 2006 januárjában hozott ítéletében is.⁴³

37 – Lásd fentebb.

38 – Ruiz-Jarabo Colomer főtanácsnok a fent hivatkozott DKV kontra OHIM ügyben hozott ítélettel kapcsolatban 2002. május 14-én ismertett indítványának 40. pontjában jelzi: „[...] kívánatosnak tűnik számomra, hogy a közösségi bíróság ugyanazzal a szigorral járjon el, mint a lajstromozással megbízott hatóság a kizáró okok minősítése kapcsán. A 7. cikk (1) bekezdésének b), c) és d) pontjában említett lajstromozási feltételek mindegyike, amikor azt követeli meg, hogy a megjelölés legyen megkülönböztetésre alkalmas az érintett termékek és szolgáltatások tekintetében, és hogy ne legyen se leíró, se általános jellegű e termékek és szolgáltatások vonatkozásában, független a másiktól, és önálló vizsgálatot kíván. Ez nem akadályozza meg a gyakorlatban azt, hogy ugyanazok a megjelölések több esetben is beletartozzanak. Így teljesen leíró jellegű megjelölés általában nem rendelkezik a b) pont szerinti megkülönböztető képességgel”.

39 – A fent hivatkozott ügyben hozott ítélet 36. pontja.

40 – A 2005. július 2-i indítvány 80. és 81. pontja: „[...] abból a megállapításból, hogy a „védjegy összességében tekintve nem alkalmas arra, hogy általánosan használják őket a forgalomban [a védjegybejelentésben szereplő] áruk és szolgáltatások bemutatásánál”, arra következtetett, hogy a kérdéses megjelölés nem rendelkezik megkülönböztető képességgel, álláspontom szerint az Elsőfokú Bíróság nem megfelelően értelmezte a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontját. [...] Ebből azt a következtetést vonom le, hogy a megtámadott ítélet ugyanazon jogi hibáktól szenved, mint a SAT.1. kontra OHIM (SAT.2) ügyben hozott ítélet [hivatkozás fent]. Azt javasoljuk tehát a Bíróságnak, hogy vonja le ugyanazt a következtetést, mint a SAT.1 kontra OHIM ügyben hozott ítéletben [hivatkozás fent], és helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet”.

41 – Lásd szintén Sharpston főtanácsnoknak a fent hivatkozott C-273/05. sz. Celltech-ügyben hozott ítéletével kapcsolatban 2006. december 14-én ismertett indítványának 23. és 24. pontját.

42 – A fent hivatkozott ügyben hozott ítélet 61–63. pontja: „[...] a megtámadott ítélet 23., 34., 41. és 43. pontjában az Elsőfokú Bíróság annak megállapításához, hogy a bejelentett védjegy a hivatkozott rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának hatálya alá tartozik, elsősorban arra a tényre hivatkozik, hogy általánosan használják a kereskedelemben. [...] Meg kell azonban állapítani, mint azt a Bíróság a SAT.1 kontra OHIM ügyben hozott ítélet [hivatkozás fent] 36. pontjában is kimondta, hogy ez a szempont a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja vonatkozásában releváns, de nem alkalmazható ugyanezen rendelkezés b) pontjával kapcsolatban. [...] Következésképpen meg kell állapítani, hogy megalapozott az a kifogás, miszerint az Elsőfokú Bíróság olyan feltételt alkalmazott, amely nem a hivatkozott rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja, hanem a rendelkezés c) pontja vonatkozásában lett volna releváns.”

43 – A fent hivatkozott ügyben hozott ítélet 63. pontja.

49. A jelen ügyben a helyzet teljes egészében összehasonlítható ezzel. Az Elsőfokú Bíróság ítélete – akárcsak a fellebbezési tanács döntése – úgy ítélte meg, hogy az EUROHYPO szömegjelölés nem rendelkezik megkülönböztető képességgel, és következésképpen nem lajstromozható a 7. cikk(1) bekezdésének b) pontja alapján azzal az indokkal, hogy két leíró jellegű alkotóelemből képzett összetétel, amely nem kelt kellően eltávolodott benyomást az őt alkotó elemek egyszerű összetétele által keltett benyomástól ahhoz, hogy meghaladja az említett elemek összességét, miközben a leíró jelleg kérdéskörére a 7. cikk (1) bekezdésének c) pontja utal. A SAT.1 kontra OHIM, a BioID kontra OHIM és a Deutsche SiSi-Werke ügyekben hozott ítéletekkel egyetértésben azt kell megállapítani, hogy az a kifogás, amely szerint az Elsőfokú Bíróság olyan feltételt alkalmazott, amely a rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontja keretében nem, hanem csak az ugyanezen rendelkezés c) pontja keretében releváns, megalapozott.

50. Természetesen fentebb megállapítottuk az EUROHYPO szömegjelölés leíró jellegét. E tekintetben, mivel a rendelet 7. cikke (1) bekezdéséből világosan kitűnik, hogy elegendő, hogy egy feltétlen kizáró ok alkalmazható legyen ahhoz, hogy a megjelölést ne lehessen közösségi védjegyként lajstromoztatni,⁴⁴ az EUROHYPO szömegjelölést el kell utasítani az érintett szolgáltatások vonatkozásában a fent nevezett cikk c) pontjának értelmében vett leíró jelleg miatt. Hasonlóképpen magának a fellebbezőnek a magyarázatai szerint az „eurohypo” kifejezésnek minden lehetősége megvan arra, hogy a német közönség az „Europäische Hypothekenbank”,

azaz az „európai jelzálogbank” rövidítéseként értelmezze. Márpedig ez a kifejezés nem teszi lehetővé az érintett közönség számára, hogy azonosítsa az oltalom alá helyezett kívánt termékek és szolgáltatások eredetét, és hogy megkülönböztesse ezeket más vállalkozásoktól, így tehát nem tűnik úgy, hogy képes lenne betölteni egy védjegy lényeges funkcióit. Éppen ellenkezőleg egy olyan kifejezés, amely „európai jelzálogbankként” érthető, alkalmas arra, hogy jogtalanul kizárjon más szereplőket, akik a lajstromoztatni kívánt megjelöléssel érintett termékekhez és szolgáltatásokhoz hasonló termékeket és szolgáltatásokat kínálnak. Márpedig – jóllehet ezt maga a fellebbező adja elő – a rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának célja éppen ennek elkerülése.⁴⁵

51. Mindazonáltal a fellebbezési eljárás keretében a Bíróság hatásköre az első fok bírái előtt megvitatott jogalapról hozott jogi döntés megítélésére korlátozódik.⁴⁶ A megtámadott ítéletet tehát hatályon kívül kell helyezni, mivel az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot a rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának értelmezését illetően, amikor a rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának keretében releváns feltételt alkalmazott.

44 – A fent hivatkozott DKV kontra OHIM ügyben hozott ítélet 29. pontja.

45 – A SAT.1 kontra OHIM ügyben hozott ítélet 26. pontja. Ennek a szükségességét a Bíróság először a 89/104 irányelv 3. cikke (1) bekezdése b) pontjával kapcsolatban vetette fel C-104/01. sz. Libertel-ügyben 2003. május 6-án hozott ítélete (EBHT 2003., I-3793. o.) 60. pontjában.

46 – Különösen a C-186/02. P. és a C-188/02. P. sz., Ramodín és társai kontra Bizottság ügyben 2004. november 11-én hozott ítélet (EBHT 2004., I-10653. o.) 60. pontja; a fent hivatkozott Storck kontra OHIM ügyben hozott ítélet 61. pontja és a fent hivatkozott OHIM kontra Celltech ügyben hozott ítélet 21. pontja.

VI – A költségekről

52. Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a alapján, amelyet ugyanezen szabályzat

118. cikke alapján a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pereszes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel az Eurohypo kérte az OHIM költségek viselésére való kötelezését, és ez utóbbi a fellebbezési eljárásban pereszes lett, ezért őt a két eljárás költségeinek viselésére kötelezni kell.

VII – Véggövetkeztetések

53. A fenti megállapításokra tekintettel, azt javasoljuk a Bíróságnak, hogy a következőképpen határozzon:

- „1) helyezze hatályon kívül az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának a T-439/04. sz., Eurohypo kontra OHIM ügyben 2006. május 3-án hozott ítéletét;
- 2) helyezze hatályon kívül a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) negyedik fellebbezési tanácsának 2004. augusztus 6-i határozatát;
- 3) az OHIM-ot kötelezze a két eljárás költségeinek viselésére”.